

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

El vampir de
Dusseldorf
era un home
normal

(Dels diaris)

Any II - Núm. 46

Barcelona, 5 de maig de 1932

Preu: 20 cèntims

L'habilitat d'uns atracadors, contra l'habilitat de les classes passives

Així com hi ha les forces vives, també existeixen les classes passives. L'habilitat de les forces vives consisteix a fer-se passar per necessàries a la pau i prosperitat del país. L'habilitat de les classes passives encara és més important, perquè les classes passives, sense habilitat, no serien tals classes, o més ben dit, encara serien més passives i més classes, no; perquè és impossible.

Però potser us vindrà de nou si us dic que amb la mateixa evidència que l'Estatut no és cap persona, encara que hagi obtingut molts vots, l'habilitat de les classes passives és un home; sí, un home de carn i ossos, que viu a la plaça del Beat Oriol, i es diu Eugeni Garcia Martínez.

Precisament tota l'habilitat d'uns atracadors, que han tingut, per cert, la modestia de no voler donar-se a conèixer, un cop finta llur performance, fou de tenir present aquesta paradoxa: és a dir, malgrat la frase de Shakespeare: «Habilitat, habilitat, tens nom de donat», adonar-se que es tractava d'un home, i, en possessió d'aquesta evidència, cercar-lo i atracar-lo.

També tot i dir la dita: «Més val habilitat que força», ells comptaren que, quan la força s'alia amb l'habilitat, encara val més. I així un d'ells es disfressà de força pública.

Posades en front les dues habilitats, a saber, la dels lladres i l'habilitat de les classes passives, guanyaren els lladres, i, com a penyor de joc, el de les classes passives els hagué de donar 11.000 pessetes.

El més xocant és que quan fugiren els lladres, malgrat l'habilitat de llur fugida, ningú no hi veia l'habilitat. Fins que un de casa del senyor Garcia digué:

—L'habilitat està aquí—signant un armari, del qual eixien bruels espessos.

El prenen per boig. Però a la fi obren l'armari.

Llavors tothom veié l'habilitat. És que hi ha habilitats que no es veuen a bell ull. Són les bones, o més ben dit, els bons.

El suïcidi del rei de l'acer

Sheffield, 30.—S'ha suïcidat, disparant-se dos trets amb el seu fusell de caça, el conegut industrial Pau Richard Kuehnrich, conegut pel Rei de l'Acer.

Sembla que el motiu del suïcidi és perquè no podia suportar el Rei de la Llauna.

El primaverall Primer de Maig d'enguany

Després de la Festa del Treball, les nostres personalitats opinen

Els resultats de la festa del Primer de Maig a la nostra ciutat han decepcionat profundament totes aquelles persones que, amants de les tradicions ciutadanes, ho són també del progrés en totes les seves diverses i variades modalitats. Incapaços nosaltres de trobar per nosaltres mateixos una explicació plausible a aquell fenomen, ja que tant pel que fa a les tradicions ciutadanes com al progrés en totes les seves diverses i variades modalitats som de la castedat més rigorosa, hem decidit recollir les opinions de diverses personalitats no tant escrupoloses com la nostra per veure quina conseqüència en treuen.

EL SENYOR XIRAU PALAU

El senyor Xirau Palau germà, declara:

—L'obra català, en el seu egoisme estret no ha vist els llaços que tan estretament l'haurien d'unir amb els seus germans i, inadvertidament —deliberada— els ha afuixat. Si se sentís tan agermanat com ens ho sentim nosaltres, aquesta fluïxat es convertiria, no hi ha cap mena de dubte, en estrenyiment.

EL SENYOR LLOPART, DE LA LLIGA

El regidor arquitecte ens diu:

—Es evident que si subsisteix la festa es perden els festes. I en aquest sentit la diada del diumenge fou lamentable. Prou hi havia hagut bona voluntat per part de l'Ajuntament: foren cedits als grups més extremistes i més prometedors els palaus de Montjuïc més incitants, però totes les facilitats donades foren inútils i l'enderroc dels esmentats palaus haurà d'ésser posat a subhasta.

EL SENYOR GIRALT

El cap de la minoria radical i president de la Comissió de Governació declara:

—El fracàs de la diada d'ahir ens obligarà a augmentar la plantilla d'Estatística. Sort que ja tenim empleats actius i abnegats preparats per abandonar els dolços farnaments i posar-se al servei de la ciutat tot sacrificant-se abnegadament per la República.

L'abstenció revolucionària de diumenge ha desorganitzat completament les columnes de la mortalitat ciutadana i caldrà fer una transferència del tant per cent de morts violentes a alguna malaltia, i no seria gens estrany que ens veiéssim precisats a augmentar un dia d'aquests la consignació per la brigada raticada.

—Però, ¿vol dir que ha pogut pertubar tant la vida normal de la ciutat?

—Només ha de considerar que innumerable famílies compreses en aquell tant per cent i que el creien segur, no tingueren prou dinar en presentar-se els membres amb els quals ja no comptaven.

EL SENYOR SAMBLANCAT

—Es un fàctic, traduïm: la diada del Primer de Maig, de festa revolucionària ha passat a ésser una mena de Dijous Sant blanc (que no vol dir Sant-blancat) i laic sense cap mena d'atracció ni processó. El turista, no cal que ens fem il·lusions, s'ha sentit tan decebut com el marxista; les nostres masses obreres, en la Pasqua revolucionària, no serveixen ni per matar jueus, i els pobres sense feina esperaran inútilment les vacants que els prometem.

EL SR. BOSCH LABRUS

L'il·lustre President del Foment del Treball Nacional, veritable petit Labrus il·lustrat,

després d'unes llargues consideracions sobre les «durícies» dels temps, ens diu:

—La crisi mundial, que d'un temps a aquesta part dificulta en tanta de manera els negocis de casa nostra, si no són els de filats i teixits i altres de nombrosos, s'ha acarnissat aquest any en la Festa del Treball i li ha tret tot l'esplendor que acostumava a tenir. El retraïment ha estat massa mani·fest perquè no es deixés de notar, i els enemics de l'Estatut hi han de veure per força un poderós argument a favor de les seves tesis amb pastes. Nosaltres, que havíem pensat en organitzar la Festa del Foment del Treball, ens haurem de dedicar al foment de la Festa del Treball.

UN CRIT D'ALERTA

Hem rebut el següent cable, de l'autenticitat del qual en responem amb el cap del senyor Quintana de León. Diu així: «Caracas 17-4-32 11.09.13. »Director BE NEGRE.

»Navego mar confusions Stop envio document dins pot llet ciutadania Stop retrat Cambó fals Stop comentari Sindreu fals Stop bon cop de falç.

»Enric Blanco.»

El crim de Badalona es comença d'aclarir

A darrera hora s'ha descobert que els pèls que es varen trobar en el cadàver de la morta de Badalona, no eren pèls de dona com, en un principi, havien eregut imprudentment els metges forenses i el senyor Valenti i Camp, sinó pèls de barba, de barba d'home, no sé si m'entenen.

Aquest fet singular redueix en gran manera el cercle de recerques de la policia. És segur, com es pot veure, que el criminal portava barba. És clar que també queda el dubte que no fos la barba la que portés el criminal. Però en qual·sevol dels casos, cal cercar el presumpte i barbut assassí entre els homes que porten barba.

I com que a Barcelona, com tothom sap, només n'hi ha dos, en Pere Rahola i en Màrius Aguilar, sembla que tot plegat serà joc de poques taules.

N. de la R. — Un cop tançada l'edició i posat aquest número a la venda, ens adonem amb horror, que hem fet una planxa com un temple. Dels dos dignes ciutadans que hem assegurat que porten barba, n'hi ha un d'ells que no solament no en porta si no que no n'ha dut mai.

El sagac lector haurà endevinat que ens referim al popular diputat per Barcelona, senyor Pere Rahola.

Palestra ha perdonat la multa que havia imposat al governador

El president de Palestra, senyor Pompeu Fabra, en rebre ahir els periodistes, va declarar que en vista de les satisfactòries explicacions que li havia donat el secretari del Govern Civil havia ordenat que fos perdonada la multa de cinc-centes pessetes que l'entitat que presideix havia imposat al senyor Moles.

Aquest ha enviat una carta al senyor Fabra agraïnt-li la condonació de la multa.

El fet ha estat molt comentat.

ALTRA VEGADA?

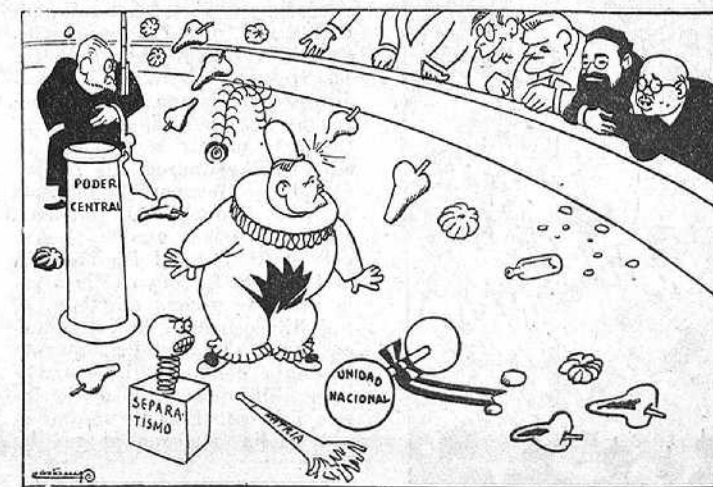
El Sr. Pellicena i Camacho ha guanyat d'una forma escandalosa les eleccions franceses

París, 1 de maig. — Els resultats de l'escrutini han causat una enorme sorpresa a tot el país. Amb una rara unanimitat han sortit o bé la llista de la loteria o bé el nom del senyor Pellicena. Finalment, fetes les comprovacions del cas s'ha vist que sortia triomfant a tot arreu el senyor Pellicena. La freqüència amb què es produeix aquest cas — cal només recordar les eleccions presidencials alemanyes — comença de produir serioses inquietuds en els medis diplomàtics i es parla ja de prohibir el pas de la frontera als diaris francesos per evitar que a l'esmentat senyor se'l trobi, com fins ara, fins a la sopa de la política internacional.

Es parla també de fer una gestió energica i decidida prop del senyor Cambó perquè posi a ratlla el seu subordinat, però hi ha seriosos dubtes sobre la influència que el senyor Cambó hi pugui tenir mentre es trobi a Espanya el senyor Ventosa. — Fabra.

El secretariat del senyor Macià

Encara que hom ho ha volgut dissimular, i encara que en els medis oficials han callat com uns morts, estem suficientment informats per poder declarar que la dimissió del senyor Terradellas com a secretari polític del senyor Macià i l'automàtic enlairament del senyor Millas Raurell, no ha estat res més que un de tants números, i no pas el de menys èxit, de la Setmana Regionalista que ha organitzat la Lliga.

ROYO-UNAMUNO, CLOWNS

—Ja seria ben estrany que, per primera vegada ens fallés el número!

—Tant que diuen d'aquest atracament, i no hi sé veure l'habilitat. És clar. Com que està tancat dintre l'armari...

Donya Urraca ens visita

Com que som ja més importants que *El Dia Gráfico* i *La Noche* (no cal dir *L'Opinió* i *La Humanitat*), i tenim més barra que en Pich i Pon, comencem a visitar-nos grans personatges. Per exemple, l'altre dia, anant d'incongnit, van baixar d'un taxi de la Confederació, ¿mai dirieu qui? Doncs, la senyoreta Urraca Pastor i un tal Manuel, bisbe de Barcelona.

Com que la visita no venia precedida d'anunci (el Nunci és a Madrid), el cos de redacció estava en cos de camisa. Provarem de posar-nos l'americana, però Manuel ens deturà amb un gest.

Després, la parella de personatges ressegui tota la secció de la nostra impremta i redacció. El que va cridar-los més l'atenció, fou que amb un sol model metèl·lic es poguessin tirar tots els exemplars.

—Yo creia—digué donya Urraca—que cada exemplar en paper correspondia a otro de metal.

Es que només havia vist per dintre *El Siglo Futuro*.

LA BORSA DE LA VIDA

COTITZACIONS

1.º de Maig	Ni un raig
Palestra	Ni cinc
Guàrdies disfressats	10.000
Unamuno i altres maures	0'9
El Rei de l'Acer	(1)
Setmana lliguero-catalanista	7
Teatre Romea	3.000.000

La setmana bursàtil ha transcorregut amb una placidesa massa plàcida per aquests temps dinàmics i truculents que tenim la sort de viure. Ni el Primer de Maig, ni en Pich, ni el nen Utrillo, no ens han donat res del que són capaços de produir. Sort hem tingut de la reliscada del senyor governador i de la pensada del guàrdia disfressat i que el vampir de Dusseldorf hagi estat un home normal.

Notes de Societat

Ha cridat poderosament l'atenció el matrimoni laic que dimecres es celebrà a l'església de Santa Maria del Mar, entre el jove Josep Munné i l'exímia Dra. Angeleta Sentís. El jutge municipal Dr. Escobé, canonge magistrat de la Seu de Tortosa, pronuncià una sentida allocució blasfemant el divorci, el laïcisme i la teoria anticoncepcionista. L'acte fou amenitzat per l'orquestra Planas, amb els seus discos vivents, que interpretà l'himne de Riego, Bohème i altra música clàssica.

El banquet fou servit per l'amo del Canari de la Garriga, en un dels salons de Can Llibre, on l'abans alludit canonge posà de relleu a les belles assistents i al Dr. Trabal (no podia mancar-hi) els seus coneixements sobre l'art de Terpsicore.

A les moltes felicitacions que reben els nuvis afegim la nostra ben sincera. També felicitem els malalts del Dr. Trabal, pel dia de descans que gaudiran. És, però, de lamentar aquest costum que s'ha posat de moda en les reunions elegants, de lligar a la taula amb una gruixuda cadena, els coberts, escuradents i altres estris.

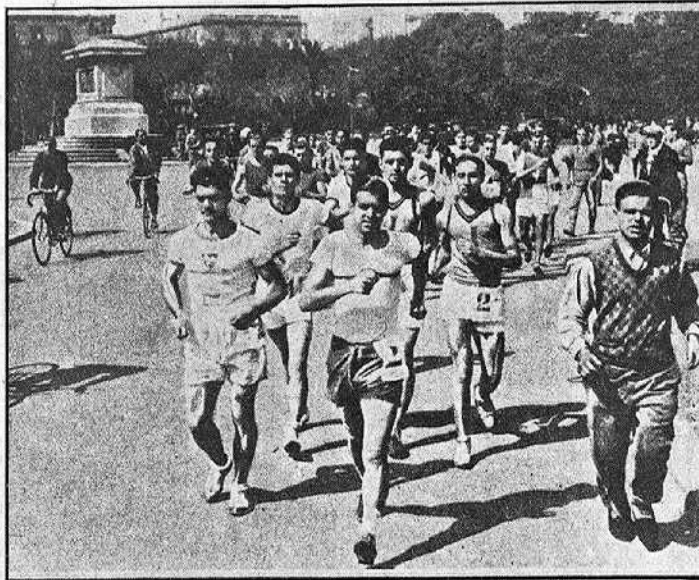

FOCS JAPONESOS A XANGHAI
—Aaaaaa!!! que és boniiiit!!!—

amb el cor a la mà.

Influències benegrianes

El alcalde de Barcelona durante la inauguración, en la barriada de Sans, de un grupo de casas baratas para los empleados municipales

Foto publicada a «La Vanguardia» del día 26 d'abril

L'afer de la fotografia d'en Cambó (Cambó has dit?), no sols ha tingut la inqualificable virtut d'estimular les més brillants polèmiques i els més irrespectuosos anònims adreçats a les nostres modestes i austeríssimes persones, sinó que fins ha influït en una forma que pecaríem d'insincers no qualificant-la de decisiva en els que remenen les cireres gràfiques de tots els rotatius del país.

Vegeu, si no, aquest excel·lent botó de mostra aparegut al su-

plement gràfic de *La Vanguardia* de dimarts passat, botó que amb la lleialtat que ens caracteritza, posem a la disposició del nostre (nostre i del comú) Pich i Pon, a fi que el dia menys pensat no es vegi sorpresa la seva bona fe amb un exabrupte semblant, apareixent a les pàgines de qualsevol dels seus diaris gràfics (gràfics, però no il·lustrats).

I per aquesta setmana ja hem parlat prou.

La setmana catalanista de la Lliga

La setmana de la Lliga, si voleu, jo la diré:
el dilluns parla en Cabré;
si no que ja els ha fet figa.

El dimarts, pels seus pecats, en Ventosa parlaria;
però té amb la monarquia compromisos molt lligats.

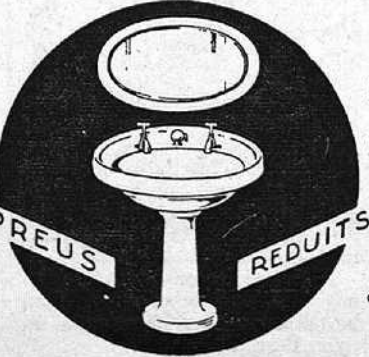
El dimecres, grans conceptes: parlarà Lluís Duran;
però el tema li ve gran i n'ha perdut les receptes.

El dijous, discursos nous: Jaume de Riba i Espanya;
però se sent la gola estranya i d'arguments, no en té prous.

El divendres, amb veus tendres predicarà el senyor Puig;
però és mort: la gent en fuig i el vent se n'enduu les cendres.

El dissabte, cuina i «pasta»: en Bausili—qui com ell?—però el noi, net de clatell, sap del públic com les gasta.

El diumenge, el gran Cambó ben de gust que parlaria, si no fos que no n'és dia i a París s'hi viu millor.

BANYERES .. LAVABOS
ESCALFADORS
WATERS .. BIDETS
CAMBRES DE BANY

JAUME SAURET
7 · PELAYO · 7

VOLIA ANAR DE TRONC

En Casares Quiroga, ministre de la Governació, digué un dia d'aquests que no tindria inconvenient a trillar si calia.

L'endemà rebé la visita del Paquito Madrid. Venia a oferir-se per bata, aï!, per *batre*.

—Home—replicà el ministre—jo ho deia en sentit metafòric, i vostè s'ho ha pres al peu de la lletra!

LA JOVENTUT DE LA LLIGA, TREBALLA

Així com l'absorbit Partit d'Acció Catalana—absorbit amb l'absorbit Partit d'Acció Republicana pel Partit d'Acció Catalana Republicana, absorbit pel Partit Catalanista Republicà—tot preconitzant el lema de Catalunya endins va perdre les eleccions, la Joventut de la Lliga, des que la seva mamà s'ha traslladat al Passeig de Gràcia, treballa com una *Uadra* Lliga endins amb esperances i sobretot amb resultats més falaguers, ja que, aprofitant la implantació del vot femení i tot celebrant tes dos o tres cops per setmana (els dies de te hi ha donats als balcons) aconseguirà col·locar avantatjosament els més ben dotats prou amb les més ben dotades prou. D'això se'n diu treballar *pro domo sua*.

EN CANUDES, PREVISOR

El corredor d'anuncis de *La Rambla* va personar-se a casa d'en Canudes, per veure d'obtenir una fotografia del que per alguns és conegut pel nom d'apòstol de l'aviació catalana.

Aquest, molt digne (potser massa), li va respondre amb aires d'home que coneix a bastament la mecànica periodística del país:

—I ara, ¿però que us penseu que vull fer riure a la gent, jo? Que hi surtin els altres a *El Be Negre*!

Que no pateixi el senyor Canudes. I molt menys els nostres amics de *La Rambla*.

El *Be Negre* encara sap on té la pota dreta per a no incorrer en aquestes degeneracions.

Royo — Contra estos de «Nosalires Sols», yo voy a fundar el partido del «ejarme zolo!»

POQUES PARAULES I MALDITES

A Vilanova fa poques setmanes sorgí, entre els amos i obrers de determinada fàbrica local, el problema de la setmana anglesa. Els delegats del sindicat feien els marraemes propis del cas; els amos—amos ingenuos—tot era invocar la lògica per a veure d'arribar a un arranjament; però, com sigui que totes aquestes intervencions entre burgesos i proletariats (això ni a *La Terra*!), com més anava més es distanciaven i més vivants es feien les discussions, tots els fabricants foren convocats per a una reunió a celebrar tal dia i tal hora al saló de reunions de l'Ajuntament.

I arribà aquell dia i arribà aquella hora, i si bé no mancà ni un dels convocats, esdevingué particularment intrigant la no presència del piquiponà al·calde. Finalment, després d'una llarguíssima estona, els que s'esperaven optaren per deixar-ho córrer, procurant, com és de suposar, esbrinar a la primera oportunitat les causes de la incomprendible actitud de l'al·calde.

L'endemà mateix els foren facilitades de boca del propi al·calde:

—Veureu; resulta que vaig anar a la barberia, i com que era plena, vaig pensar que si me n'anava faria allò... I m'hi vaig quedar.

Quin alcalde tan d'això!

«El Be Negre» i el Primer de Maig

Com els nostres assidus lectors degueren remarcar, *El Be Negre*, fidel a la tradició de la Festa del Treball, no va aparèixer el dia primer de maig.

Es clar que no mancarà algun mastegatxer que farà notar que aquell dia no ens tocava sortir. És per això que, avantant-nos a tal baixa maniobra, volem declarar solemnement, ferma la veu, serena la mirada, que si el primer de maig no es va escaure en dimarts, la culpa no fou nostra. Amb el que ens arriba a agrair el Treball, a nosaltres!

Que s'ho tinguin per dit els enemics del poble.

En Royo Vilanova ha sol·licitat permís de la Generalitat per celebrar una cursa de braus a la Monumental, a benefici dels sense-Estatut.

En Companys prepara uns reglaments abraujats de la rabassa morta, que podrien vendre's a l'irrisori preu de quatre pesetes.

Es imminent a les pàgines de *La Rambla* la inauguració d'una nova secció dedicada a l'esport de la pesca amb canya.

De moment ja compten amb cinc corredors d'anuncis.

El senyor Adrià Gual predrà part en el pròxim concurs de saurís organitzat per la Generalitat.

El doctor Aiguader ha posat una *nurse* per acompanyar la vara.

La senyora Carlota Sineu, de *La Publicitat*, es proposa publicar una carta oberta a tots els diaris demostrant que no té res a veure amb l'ex-col·leccionista de retrats d'infantesa de gent popular (diem ex, perquè d'ençà de l'afer Cambó no en rep ni una) senyor Charles Cindreu i Ponç.

Els atracadors del Coll de Montcada han visitat el governador civil de la nostra ciutat, per veure d'obtenir permís per donar cupons a tots llurs clients.

Per adquirir *L'Opinió* en Pich es veié obligat a fer gala de la seva —no precisament característica— mà esquerra.

Els coloms del Parc de la Ciutadella juntament amb els de la Plaça de Catalunya han presentat les bases al·legant que si aquestes no eren degudament ateses es declararien en vaga de bécs tancats.

El monarquisme de La Lliga

El dia 24 del passat mes, amb motiu de festejar la inauguració del nou estatge del Passeig de Gràcia, la Lliga obsequià els seus socis amb un suculent berenar. Fent honor a les seves conviccions monàrquiques i clericals, confeccionà el següent menú:

Biscuits de la Reina.
Licor «Benedictine».
Xocolata dels frares de la «Trapa».

Conyac «Real Tesoro».

Els carlins del costat hi portaren vi de dir missa i pursos «Corona».

¿I la llei de Defensa de la República, senyor governador?

CASA BON TEMPS
QUINTANA, 7 BARCELONA. TELÈFON 16102

ESPECIAL PER A MENJAR
OSTRES FRESQUES
PEIXOS I MARISCOS.
ESPECIALÍSSIMS COBERTS A 6
PTS. NOMÉS PER A BANQUETS

EL PROBLEMA AGRARI

Entreviu amb l'Excel·lentíssim senyor "Instituto Agrícola Catalán de San Isidro"

Conscients dels nostres deures informatius ens hem a-tansat a aquest excel·lentíssim senyor per tal que ens donés la seva autoritzada opinió sobre el problema agrari, problema que avui dia, i, àdhuc avui a la nit, es conrea amb més delit que el tomàtec o l'ensiam, posem per cas.

Hem anat a la Portaferrixa, número 21 a l'hora de prendre el sol i hem trobat absent aquesta vella octogenària.

Segons ens han dit els nostres amics i alts funcionaris (és un dir) senyors Jaume Maspons i Paperassa i Quimet Ventalló i Opinió, als quals hem trobat en el moment, delicat i compromès a l'ensiam, de posar uns artístics «torcidos» a la barba argentina del vice-president don Ramon Ribas i Pesat, segurament la trobaríem (la corporació, no la barba) a qual-sevol magatzem d'«enxufes», bonics aparells de butxaca destinats al sanejament de terrenys a d'uns resultats excel·lentíssims i de no dir. Com que ja hi érem, hem pensat que podríem fer el fet. I efectivament l'hem fet.

...? Aquesta Corporació es belluga des de l'any de la Picor que segons ha pogut trobar el senyor Carreres Valls s'escaigué l'any 1851, després de Colom i ultra el «Calendari del pagès» publica una «Memòria» de color de pa sucat amb vi (per tal de fer callar el senyor Simó, president dels Vinicultors, no dels Viticultors, eh? ah!) i un anuari que es un «portentus» i sempre que les circumstàncies ho aconsellen (i no són gaire bones conselleres) edita fulles, fulletes i fulletons per a repartir entre els ramats i per a justificar el seu zel de paguesos de tota la vida. Ho fem en espanyol per tal d'aconseguir el millorament de l'agricultura sud-americana i del «Norte de Castilla».

...? Sí. Nosaltres continuem la tradició i la feixuga tasca del nostre Sant Patró. És un dir-li a vostè. Ara no hi ha àngels, oi? Però en canvi hi ha rabassaires. Al nostre antecessor, al Sant Isidre de carn i ossos, els àngels l'hi feien la feina, ¿o? Doncs al Sant Isidre actual i no vull dir aquest (i el nostre informador ens assenyalava un quadre en el qual Sant Isidre fa una copiosa migdiada i que presideix intencionadament la sala d'actes) sinó la Corporació, li fan la feina els rabassaires. Ves com ens ho faríem aleshores per conrear quotes.

...? Què diu? El bo i millor de Barcelona i de fora. Miri. Llegeixi, llegeixi. Això és l'«Anuario» de què parlava. Llegeixi-vostè mateix (humilment exhibim la nostra condició d'analfabets que sempre portem al damunt). Ah! vaja, com el nostre president. (El nostre informador llegeix amb un marcat accent vilanoví): «Para muchas familias de la Ciudad y del Campo sería un desdoro no pertenecer al Instituto».

«Forman parte del Instituto (además del «Cordero Negro») los principales propietarios de Cataluña; si residen en Barcelona (conreu de flors artificials en gerros artístics) son socios «residentes» y si en otra localidad (ducs, marquesos, barons,

etc.; conreu del titol) «corresponsales». Unos y otros disfrutan (ansia Manela) de iguales (ah!) derechos (5 o sis duros a l'any). Siempre forman parte de su Junta Directiva agricultores que viven habitualmente en sus casas rurales (així per exemple) Excmo. Sr. D. Santiago de Riba y de España (Viva España!), Portaferrixa, 25, 1.ª;ltre. Sr. D. Francisco X. de Ros y de Dalmases, P. Beat Oriol, 3; D. Manuel María de Pecero y Tos (hem, hem), Avenida 14 Abril, 408; D. Pablo Juny y Viles, Bruch, 70; Doctor D. Juan Farnés y Farnés, Valencia, 223, pral., etc., etc.» i així successivament.

...? Veu tot això són socis. I en tenim un que, «alça amigu», llàstima que vostè no sàpiga llegir (sabem escriure una mi-queta, fem tot abaixant els ulls). Ah! doncs apunti: «Don Alfonso de Borbón y de Habsburgo-Lorena» corresponsal de l'Instituto (i del «Be Negre») a Fontainebleau (pàgina 98 Anuari).

...? Passarem a la Secció d'Estadística. Oh! sí. Ho tenim molt ben muntat això. Apunti. Sobre un miler de socis pot comptar un 40 per 100 de títols, el bo i millor de la noblesa, ducs, comtes, barons, marquesos, etc. Vegi. Comte de la Vall de Canet, Marquès d'Alfarràs, Marquès de Dos Aguas, Marquès de Barberà, Marquès de Maria-nao, Duc d'Albí, Marquès d'Allella, Marquès de l'Os, Baró d'Oliver, Comte de Villardaga, Baronesa de Maldà, Comte d'Egara i de Badrinas, Marquès de Monistrol. Un altre 30 per 100 de socis protectors dels paguesos: Don Luis Matutano i Patata, Unión Laical de Beneficicados de la S. I. Catedral de Lleida, Sociedad de Abonos Medem, Sindicato Profesional de Comerciantes y Asentadores de frutas, hortalizas y patatas, Compañía Española de Camionaje Industrial, Sociedad Anónima Cros, «La Moravia», etc., etc. Posi un 50 per 100 de propietaris latifundiaris i un 20 per 100 de paguesos que el fan. Veu, ara no em surten els

comptes. Però no en faci cas, ja hi estem acostumats.

...? Sí. D'això en diem la «biblioteca». Sí, sí. Tots molt ben enquadernats. No els deixem llegir a ningú, sap? És malmeten i n'hauríem de comprar de nous i tot són gastets. Avui a Madrid, demà a Madrid, demà passat un Ofici en honor del Patró. Miri. Miri. Quants llibres. «Juanita la perfecta cocinera», «El arte de criar loros», «La Agricultura i la Elocuencia», «La Floresta española», «Cursillo breve de enchufes duraderos», «El cerdo, animal doméstico», «La Hormiga de Oro», «Santiago de Riba y de España, nuevo apóstol de la agricultura patria comparado con Santiago y Sierra España», «Tablas de sumar aplicadas a la Agricultura», «El abecedario al alcance de las Juntas», «Blasones y talegas», «Vida ilustrada de San Isidro», «Gamiani y la exportación de patatas», «Quiere usted obtener un enchufe en ocho días?», «Nueva vida de Isidro», «Florecillas de San Antonio Abad», «Bartoldo, Bartoldino, Cacaseno y la Monarquía en la Agricultura». Ai no! Aquest gros d'aquí no el toqui; és simulat, sap? Amaga la làpida històrica on hi ha gravada la frase célebre i lapidària a l'ensiam, del malaguanat soci corresponsal a Fontainebleau i qui sap si un dia o un altre encara ens farà servei.

Ens acomiadem. Mai no ens hauríem figurat que a casa nostra hi haguessin Corporacions que vetllessin, a més de la rabassa morta, tots els altres problemes i qüestionets de la terra amb uns resultats tan extraordinaris.

Abans d'acomiar-nos del tot hem mirat pel forat del pany de la sala de la Junta Directiva. Hem vist el senyor Francesc Riera (que per tal de poder entrar a l'Instituto adoptat l'afegit «De» Martorell) i el senyor Santiago de Riba que jugaven discretament a saltar i parar. En aquell moment parava el senyor de Riba. El senyor Riera saltava com una cardina feixuga.

Nosaltres instintivament hem parat la mà. És que ja érem al carrer i plovia.

No una ovella, sinó un bou, esgarriat

Ens havien jurat que el senyor «C» era l'autor de la majoria de gaffes del nostre periodisme. Ens l'havien presentat com autor de la célebre frase del Brusi, «afortunadament todos los vagones eran de tercera», de la de La Vanguardia quan substituït per una altra lletra la «r» de la «Purísima Concepción» i de la de La Pùbli quan a uns novells esposos els desitjava, en lloc de felicitats, «botes les facilitats». Però no ens ho acabàvem de creure.

Els fets ens han vingut a convèncer. El senyor «C», mentre espera les palmes acadèmiques i la legió d'honor, s'entreté fent de corresponsal de La Vanguardia a Ripollet. I les seves cròniques mereixen ésser llegides i comentades, tant o

més, que les de Muntaner.

Vegeu algunes mostres: «A la edad de 75 años ha fallecido en esta villa Don..... industrial especializado en fábrica de cartón».

No està mal, que deia aquell.

Se nos asegura o erona bien informada, que por el arquitecto del Estado señor Echevarria, han sido favorablemente informadas las escuelas con tres secciones para graduadas de niñas. (S'aconstrucció sobria y elegante, con suficiente luz, bien aireadas y con todos los adelantos que requiere la pedagogia moderna, bien merecian tan insignificante informa.

Aquestes nenes ben airejades i amb «tots els adelantos» ens agraden tant com el qualificatiu d'«insignificante» donat a l'informe dels arquitectes.

Però el que és bo de debò i el que ens ha mogut a ferir la modestia del corresponsal ripolletenc, que porta el nom singular de Joan Turu, és la manera sàvia de dibuixar un caràcter que s'endevina en les següents frases de la seva correspondència publicada a «La Vanguardia» del dia 27 darrer:

Dando una evidente prueba de resignación y del sentimiento en él dominante de no causar a los suyos inquietud alguna para que en su hogar no fuera perturbada la felicidad que siempre reinó en el seno de su familia, ha fallecido a la edad de 80 años don Miguel Roviralla Vila, padre estimadísimo de nuestro regidor sindico.

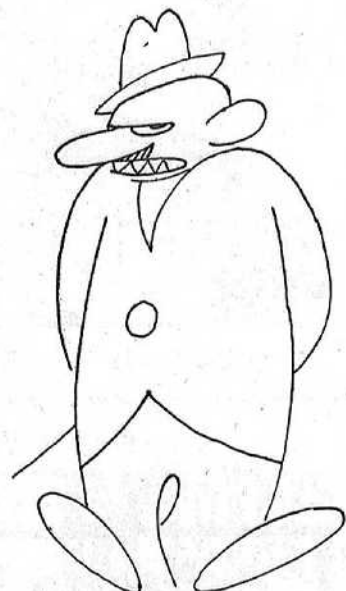
«Que espera el senyor Gaziel per a cedir-li la Direcció del diari i anar-se'n ell a Ripollet a aprendre d'escriure?»

La crònica acaba donant el pesam més cordial a la familia doliente.

Ai Corresponsal! i que n'ets de doliente!

Un home sec

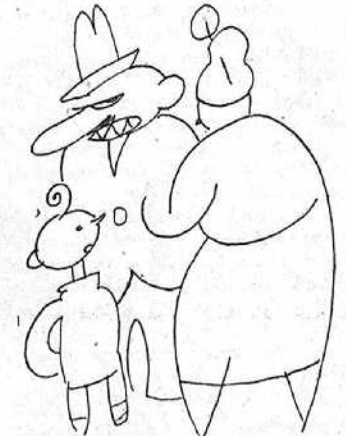
Drama comprimit, per Guasp

Era un home sec, molt sec; una mena d'Artemio

No tenia fills amb la seva dona

Aquesta, quan trobava alguna criatura, s'engrescava d'allò més

—I que és bufó! que bonic! quin noi més elixerit! ¿Com et dius, rei meu?

—Tu, ensopti, digue-li alguna cosa.

¿Que no t'agraden les criatures? —No ho sé. No les he tastat mai!

Per encàrrecs de publicitat al EL BE NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

EL BE A LA CIBELES

Aquests dies hem tingut ocasió de parlar amb alguns dels més significats adversaris de l'Estat que hi ha per Madrid. El senyor Ryo Vilanova ha estat el primer, i ens ha dit:

—Soy decidido partidario de que se conceda un Estatuto a Cataluña, sólo con una condición, a saber: que sólo disfruten de él los castellanos residentes en ella. Porque, vamos a ver: ¿A quién se le ocurre que los catalanes que viven en Cataluña necesiten ser protegidos contra la madre patria? En cambio, los castellanos se ven continuamente vejados: en primer lugar, por el horrible dialecto catalán (con excusa del cual los catalanes lo que hacen es no querer hablar castellano); segundo... bueno, en segundo y en tercer lugar, no me acuerdo; pero, vaya, la cuestión es que los castellanos tengan su Estatuto catalán! Sí, amigo mío, soy partidario del Estatuto catalán de los castellanos!

L'Unamuno no ens volia obrir la porta de casa seva: —Por el acento me huele a catalán; eso es, atracador... Cataluña pretende atracar a España; usted es catalán, por lo tanto, me pretende atracar a mí, en cuanto no catalán. —Home, no s'ho prengui així: som d'El Be Negre i venim a saber què pensa de l'Estatut.

Per darrera la reixeta de la porta ens replicà: —Estatuto se deriva de Statu, frase italiana que valia tanto como decir está todo; ahora bien, si está todo, no puede ser, porque de ninguna manera el león hispano puede darlo todo a Cataluña...

—¿I de què es deriva Catalu-

nya?—li preguntem nosaltres, per seguir-li la veta, sabent la seva proverbial mania etimològica.

—Cataluña se compone de Cata l'uña, sinónimo de morderse o roerse las uñas en un ímpetu de rabia, despecho, tal vez envidia. Así como Castilla proviene de Ca astilla, es decir, Cada astilla, y se refiere al proverbio de tal palo tal astilla. Y le aseguro que, volviendo a nuestro tema (voz griega) las astillas de los palos que haya en las Cortes a propósito del Estatuto, volarán al cielo... —Sí, que, amigo...—fem nosaltres, tocant el dos.

El senyor Alba el trobem fent el tresillo amb en March i l'Emiliano. Comencen un joc i l'Alba dona.

—Yo paso—diu en March.

—Pues yo—fa l'Emiliano—, juego y voy al robo.

Mentre l'Emiliano va al robo, canviem quatre paraules amb l'Alba.

—Mire, amigo, no puedo dejar escapar esta ocasión. Lo siento por los catalanes; pero necesito una plataforma, y ustedes me la ofrecen magnífica... La ocasión, como dijo su poeta nacional mosén Verdaguer, la pinta calva...

L'Emiliano, atrafegat pillant, no s'adona de l'interviu; d'altra manera, tampoc no hauríem reproduït les seves manifestacions. Els progressos de la higiene han desterrat el paper periodístic de certes utilitats.

Finalment, hem pogut trobar per un corredor del Congrés —corredor molt amic nostre— el senyor Maura. A les nostres preguntes ens ha respost:

—A mí, no; me basto y me sobro... Donde estoy yo, boca abajo todo el mundo. (Ovació.)

—¿I de què es deriva Catalu-

nya?—li preguntem nosaltres, per seguir-li la veta, sabent la seva proverbial mania etimològica.

—Cataluña se compone de Cata l'uña, sinónimo de morderse o roerse las uñas en un ímpetu de rabia, despecho, tal vez envidia. Así como Castilla proviene de Ca astilla, es decir, Cada astilla, y se refiere al proverbio de tal palo tal astilla. Y le aseguro que, volviendo a nuestro tema (voz griega) las astillas de los palos que haya en las Cortes a propósito del Estatuto, volarán al cielo... —Sí, que, amigo...—fem nosaltres, tocant el dos.

El senyor Alba el trobem fent el tresillo amb en March i l'Emiliano. Comencen un joc i l'Alba dona.

—Yo paso—diu en March.

—Pues yo—fa l'Emiliano—, juego y voy al robo.

Mentre l'Emiliano va al robo, canviem quatre paraules amb l'Alba.

—Mire, amigo, no puedo dejar escapar esta ocasión. Lo siento por los catalanes; pero necesito una plataforma, y ustedes me la ofrecen magnífica... La ocasión, como dijo su poeta nacional mosén Verdaguer, la pinta calva...

L'Emiliano, atrafegat pillant, no s'adona de l'interviu; d'altra manera, tampoc no hauríem reproduït les seves manifestacions. Els progressos de la higiene han desterrat el paper periodístic de certes utilitats.

Finalment, hem pogut trobar per un corredor del Congrés —corredor molt amic nostre— el senyor Maura. A les nostres preguntes ens ha respost:

—A mí, no; me basto y me sobro... Donde estoy yo, boca abajo todo el mundo. (Ovació.)

—¿I de què es deriva Catalu-

nya?—li preguntem nosaltres, per seguir-li la veta, sabent la seva proverbial mania etimològica.

—Cataluña se compone de Cata l'uña, sinónimo de morderse o roerse las uñas en un ímpetu de rabia, despecho, tal vez envidia. Así como Castilla proviene de Ca astilla, es decir, Cada astilla, y se refiere al proverbio de tal palo tal astilla. Y le aseguro que, volviendo a nuestro tema (voz griega) las astillas de los palos que haya en las Cortes a propósito del Estatuto, volarán al cielo... —Sí, que, amigo...—fem nosaltres, tocant el dos.

El senyor Alba el trobem fent el tresillo amb en March i l'Emiliano. Comencen un joc i l'Alba dona.

—Yo paso—diu en March.

—Pues yo—fa l'Emiliano—, juego y voy al robo.

Mentre l'Emiliano va al robo, canviem quatre paraules amb l'Alba.

—Mire, amigo, no puedo dejar escapar esta ocasión. Lo siento por los catalanes; pero necesito una plataforma, y ustedes me la ofrecen magnífica... La ocasión, como dijo su poeta nacional mosén Verdaguer, la pinta calva...

L'Emiliano, atrafegat pillant, no s'adona de l'interviu; d'altra manera, tampoc no hauríem reproduït les seves manifestacions. Els progressos de la higiene han desterrat el paper periodístic de certes utilitats.

Finalment, hem pogut trobar per un corredor del Congrés —corredor molt amic nostre— el senyor Maura. A les nostres preguntes ens ha respost:

—A mí, no; me basto y me sobro... Donde estoy yo, boca abajo todo el mundo. (Ovació.)

—¿I de què es deriva Catalu-

nya?—li preguntem nosaltres, per seguir-li la veta, sabent la seva proverbial mania etimològica.

—Cataluña se compone de Cata l'uña, sinónimo de morderse o roerse las uñas en un ímpetu de rabia, despecho, tal vez envidia. Así como Castilla proviene de Ca astilla, es decir, Cada astilla, y se refiere al proverbio de tal palo tal astilla. Y le aseguro que, volviendo a nuestro tema (voz griega) las astillas de los palos que haya en las Cortes a propósito del Estatuto, volarán al cielo... —Sí, que, amigo...—fem nosaltres, tocant el dos.

El senyor Alba el trobem fent el tresillo amb en March i l'Emiliano. Comencen un joc i l'Alba dona.

—Yo paso—diu en March.

—Pues yo—fa l'Emiliano—, juego y voy al robo.

Però perdoneu, amic lector, car ara ja no sabem si escrivim en xinès o en català...

Evidentment, evidentment; però s'assegura que aquesta advertència no és del fill de Gonçal de Reparaz (pare), Gonçal de Reparaz (fill), sinó del pare de Gonçal de Reparaz (fill), Gonçal de Reparaz (pare).

Aquella ignorància enciclopèdica

De La Noche del dia 27 d'abril:

UN ASTROLOGO ESPAÑOL DESCUBRE UN COMETA

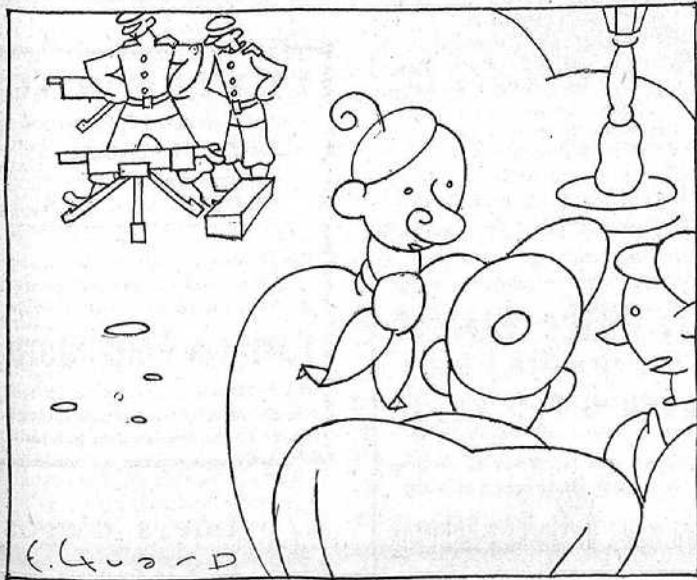
Cambridge, 27. — Del Observatorio de Harvard anuncien el descubrimiento de un nuevo cometa de la duodécima magnitud, que se titulará «Carrasco», en honor de su descubridor, el doctor Pedro Carrasco Garrorna, de Madrid.

D'un cometa d'aquesta mena, és clar, no se'n pot esperar res de bo. El que ens estranya, és que no l'hagi descobert el mateix Màrius Aguilà.

Uns Macaus... Xiraus

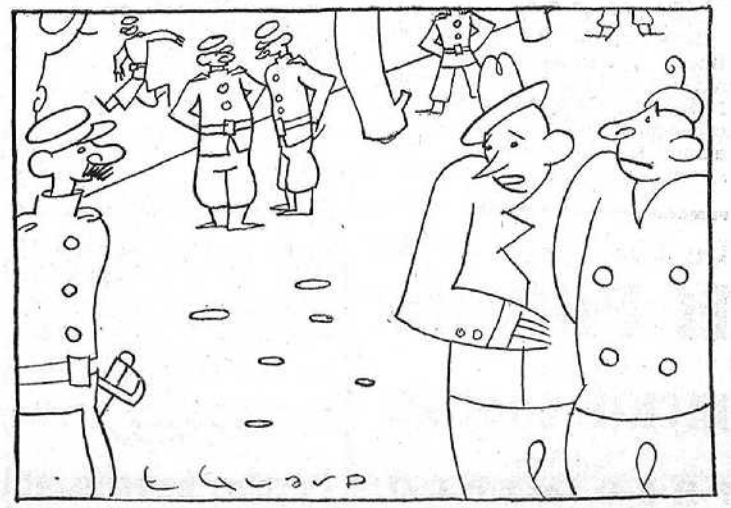
En la darrera sessió municipal va aprovar-se un dictamen, que, segons retallem d'El Dia Gráfico, proposava:

Hacer efectiva la cantidad de 5.000 pesetas al funcionario Martín Macau Vilanova, inspector de Tracción Urbana; otra de 5.000 pesetas al funcionario Jaime Macau Vilanova, recaudador de arbitrios; y otra de 5.000 pesetas al funcionario Melitón Macau Vilanova, inspector de Tracción Urbana de la Via Pública, como indemnización, etc. Macau... um ronda, quina manera de no perdre el temps!

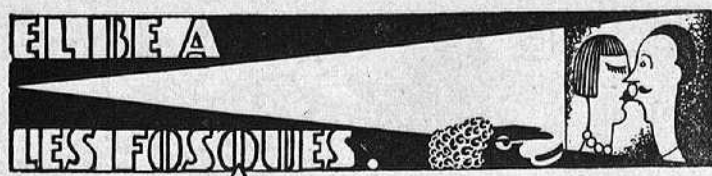
Els guardies d'assalt han estat dotats d'ametralladores. (Dels diaris)

— I per què els les ha donat, el govern? — Perquè vagin tirant...

Un dels atracadors anava vestit de policia (Dels diaris)

— Anem, anem. Em sembla un barri poc segur. Hi veig molts policies...

La senyoreta Constance Bennet, pobreta, és nacida para amar. Ni mai que hi hagués nascut! No teniu pas idea de les que li arriben a passar a l'àngel de Déu.

Primer, s'enamora com una tonta d'un jove ros, que és soldat i que va i ve de la guerra. Déu nos en guard d'un ja està fet, i, ves per on, ja tenim a la Constance un si és no és embarassada. Per acabar-ho d'adobar, li diuen que el jove ros s'ha mort i aleshores, ella contrau matrimonial enllaç, com dirien a la «Gazeta de Vich», amb un senyor morenet, que està disposat a passar per tot.

Si, sí! Podeu fer-ne cas, dels homes! La pobra Constance Bennet és víctima de les més grans informalitats: el jove ros, que feia el mort, resulta que és més viu que l'Emiliànu i l'altre, aquell que deia que passaria per tot, s'ha tornat més gelós que una pantera. Divorci, pobresa i altres misèries. Com a fi de festa, el nen puja al cel—un angelet més—i la gran sort, encara que a darrera hora el jove ros es porta com un home, que si no, n'hi hauria per tirar el barret al foc.

O sigui, un gran film per als que els agrada passar l'estona... plorant.

Que en Roberto Rey era dolent, ja ho sabem.

Que en fos tant, no ho creïem. I si no, aneu-lo a veure en un *caballero de frac*. (Si és un film Paramount, és el millor—creu-t'ho—del programa).

Però si voleu un bon consell, no l'aneu a veure; ni que sigui de frac, ail, de franc.

Entre *noche y día*, és el títol del film que va estrenar-se ahir al Catalunya.

—Però, ¿què pot haver-hi entre la *noche* i el *día*?, es preguntava un ingenu transeünt.

—Entre la *noche* i el *día*—li vam respondre—hi ha *La Humanitat* i *L'Opinió*.

Els autors de la conversa es varen fer escàpols.

En *El teniente del amor* veiem uns amors entre un tinent i un cadet. I si no fos que el cadet no és un tal cadet, sinó una cadeta, o sigui, una noia disfressada de cadet, seria un film d'aquells que nosaltres, sempre tant llepafils en matèria de moral, ens guardarem prou de recomanar a les nostres devotes lectores.

Però no hi ha cas. *El teniente del amor* és un tinent decent i ben educat que es casa com Déu mana amb una noia que es diu Dolly Haas i que és bonica com un sol.

Vagin-ho a veure. Els agrada.

Al *Femina* han rebut finalment la pel·lícula que feia tant de temps que tenien encarregada a la confiteria Fox. Per fer-la va ésser precis que la casa Fox fes grans sacrificis per tornar a ajuntar en Charles Farrell amb la Janet Gaynor, que havien renyit; però quan varen saber que era per als clients del *Femina* varen fer les paus tot seguit i es varen posar com uns desesperats a filmar «*Deliciosa*», escrita, filmada i projectada especialment per als clients del *Femina* i per a ningú més. I els clients del *Femina* se la cruspelxen com bresques perquè la Janet és una pobra noia molt simpàtica i en Farrell un xicot molt ric i molt elegant que se n'enamora i s'hi casa pesi a qui pesi, encara que aquest sigui el director de la pel·lícula.

Roberto Rey fa d'home de frac al Coliseum. Un dia que havia fet d'home de smoking al Ritz va voler anar a tirar un cabell blanc en l'aire (un cabell blanc, no un cavall blanc) i anà a una casa que no era parti-

cular. En veure'l tan mudat, les noies de la casa li preguntaren si venia del Liceu.

—No, vinc d'un sopar al Ritz.

—I què, t'han donat bona propina?

En «*El Hombre de Frac*» sembla que la Paramount li ha donat també bona propina.

Es un film Paramount i mig.

Del recritic Palau en una recritic del darrer film d'Einstein:

«*La linia general*» és encara la plasmació d'un somni polític i econòmic d'un poble que sembla reviscolar-se ara sota una nova joventut, carregada d'espai de màquines i de voluntat de treball. Una mena de georgiques soviètiques sadollades de puerilitat. Einstein ha fet de ple un film destinat als candidats a les futures cooperatives agrícoles. És un film per als pagesos.

Es un film per als pagesos! La Cinesa hauria fet bé de prevenir-ho.

El Sr. Cabré tira al munt

El senyor Cabré ha desaparegut de l'Ajuntament d'una manera misteriosa. ¿Què s'ha fet del senyor Cabré? No se'l veu enlloc; dirien que s'ha volatilitzat.

Algú relaciona la seva desaparició amb la del fill de Lindbergh. Les dates lliguen i ja hi ha més d'una pista que segueixen els policies i detectius, aquest cantó.

Pels cercles policíacs. (On són aquests cercles?) corre amb molta insistència el rumor que el senyor Cabré és el veritable fill de Lindbergh.

Nosaltres i tot Barcelona que el teníem per fill de les seves pròpies obres!

El perill roig

Els comunistes espanyols, en un optimista document, demanen auxilis a Moscou perquè, trobant-se que cada cop més, cada cop necessiten més diners. El comunisme, com es veu, acabarà per ésser una font de prosperitat per tothom, i és evident que si Moscou respon a la crida, l'or de Moscou no ens curarà.

Correspondència

Fals Guansé. — Tu ho has dit! No! Gran. — Ens teniu massa abandonats...

Orto. — ¿Com va la primera?

Fals Basch. — No sereu servit.

E. B. — Bo!

Fantas-Magòric. — S'aprofitarà, retocat.

Miquel. — Gràcies.

Be Suprem. — Ens hauríeu d'enviar una fotografia de l'equip.

Follet. — Aquest és el millor sistema de col·laboració.

Roca. — Encara és a la presó.

Pingol. — Si és servit!

Bojota. — Més del que et penses.

Pepet. — Vostè ho ha dit jove.

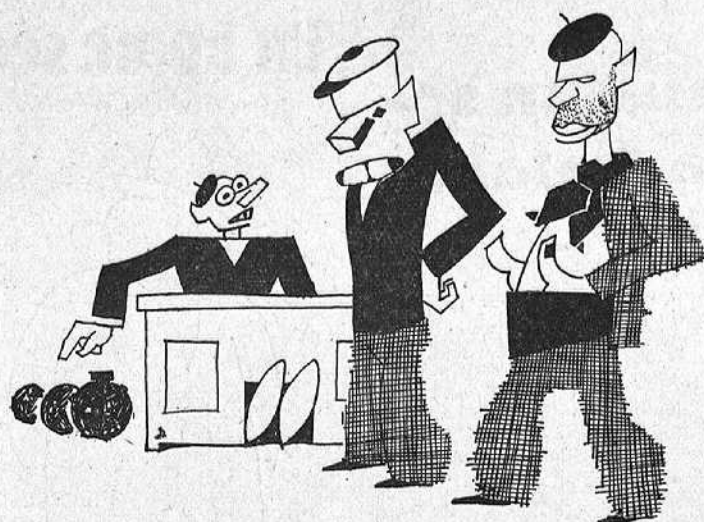
Garça. — A l'hora i al lloc que els vingui bé.

L. X. — De cap de les maneres.

Gran Teatre Espanyol
Companya de vodevil i espectacle modern de Josep Santpere. Primers actors i directors: Josep Santpere i Alexandre Nolla

Tots els dies: El triomf del vodevil sonor d'Alfons Roura, música del mestre Torrens.

La reina ha relliscat
Delirants ovacions al «Xotis ministerials», «La reina ha relliscat» i «El Cok-Tail de l'amor»

ELS RECLUTES DE LA FAI

—A més a més, és un ofici de molt pervindre. Mireu: En Pich i Pon va començar posant bombetes...

L'odissea de Ladislau Mucial, atracador del poble

El senyor Ladislau Mucial (gran nom per a un xotis, encara que fos amb lletra de Paquito Madrid) tenia l'ofici d'allò que els diaris castellans de Barcelona en diuen «caco». La seva família, resident a Txecoslovàquia, en tenia un gran sentiment; però no hi podien fer res, perquè el senyor Ladislau passava del metre noranta. Mida que imposa respecte àdhuc a les famílies més ben pensants i més com cal.

Un dia el jove Mucial va afavorir-nos amb la seva visita; era amb ocasió d'una estrena de Paquito. Mucial anava a robar-li l'argument; però havia fet tard. Aleshores, desenganyat, es dedicà a les joies de totes mides i sexes. La policia no tingué inconvenient a cercar-li un lloc on pogués anar a dormir i menjar de franc. Mucial, primer es refusà amb tota cortesia a abusar de l'hospitalitat de l'Estat. Calgueren quatre policies per a vèncer la seva urbanitat massa exquisida.

Ja tenim el sant baró al «Buenos Aires». Però, com que el nom no fa la cosa, el senyor Ladislau Mucial no els trobava tan bons com això, i com que és molt aprensiu, un dia va escapar-se, nedant, de les atencions de què era objecte.

Es trobava sense ni cinc. És

Frivolitats

Ara resulta que el marquès de Valdecilla no ha deixat ni una pesseta al senyor Alfons tretze.

Al cap de cinc minuts de saber-ho, a Fontainebleau descomanaren unes misses que havien encarregat.

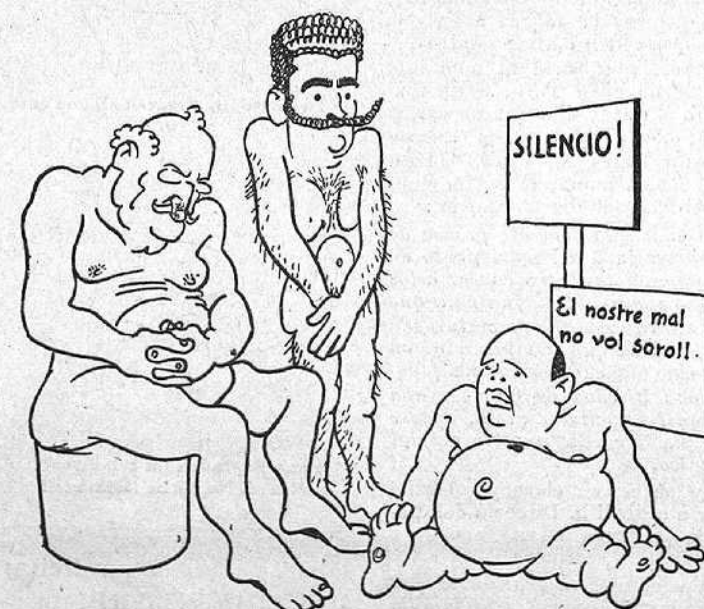
Els guisats de coloració dubtosa i poc atraient no deuen considerar-se mai una menja inaprofitable.

Tenint cura de servir-los en un dia d'eclipsi i amb un puntet de maionesa l'atractiu visual resta íntegrament descartat i... ja veureu com tothom s'entesta en repetir!

El carbó és un desinfectant excel·lent, combat l'envenenament amb el mateix abrandament fervor que en Samblancat i en Capdevila combaten la literatura «goethiana».

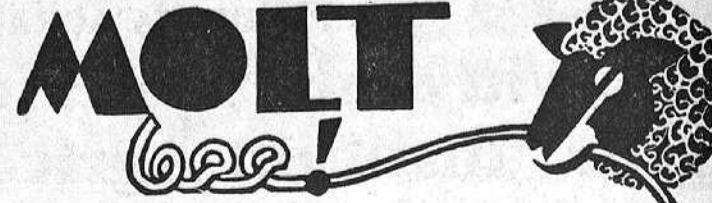
Els carboners, en canvi, s'ha comprovat que només servien per embrutar la catifa del rebedor.

Ara veegin!

MUDISMO, NUDISMO Y PALUDISMO

Don Lacandro — Hablaré, sí, para hacer un elogio del silencio

Que és gran Barcelona! Mireu si n'és de gran Barcelona, que en tal dia com avui encara és possible representar aquella mena de revista que es diu *Que és gran Barcelona*!

Aquest desagradable incident té lloc, molts dies, al Teatre Novetats.

Saben tot allò que els havíem dit del Romea, de les bruixes, dels tres milions d'en Lluelles? Dons, bola!

El Romea ja torna a estar obert i demà mateix els tres milions seran posats a disposició del públic.

PARODIES D'«EL BE»

UN POBLE

per LLUÍS CAPDEVILA

Aquest és un poble amb cases, gent, església, senyor rector i cafè. La gent d'aquest poble — pantalons de vellut, camisa blava, ungles negres, caliquenyo a la boca — no sap res de res. És una gent que viu com idiotitzada, que no creu en res, que no espera res, que no sap res de res. Per això quan em veuen a mi fet un senyoràs em senyalen amb el dit i diuen:

—Això sí que és un senyor! I és que en aquest poble de muntanya l'únic que té cultura són jo, els únics que hem llegit els clàssics — Wilde, Stendhal, Molière — som jo i al meu monòcle.

Ara, en aquest poble de muntanya plou. Plou a les teulades, als carrers, als camps, sobretot als camps. Aquesta pluja rega un test de clavells de la finestra de la meua cambra — una finestra minúscula i diminuta — on escric aquests llibrassos tan bons i que es venen tant.

Cap al tard el rector — quina cosota un rector! — toca les campanes — venerables campanes! — de l'església perquè les beates vagin a sermó. I les beates hi van. I les beates entren a l'església. I quan són a dintre, les beates s'agenollen. Pobres beates sense cultura!

En aquests moments jo fumo la darrera pipa de la tarda. La pipa fa fum, fum, fum. Un home que feineja dintre un estable ha ensumat el meu tabac i ha dit:

—Que en deu ésser de savi!

Amb les lívides clars de l'hora, els xiprers llunyans del cementiri semblen dos cobradors de la «Protecció de l'Ensenyança Catalana».

El cel, ara, és d'un color d'aram i porpra, però amb més aram que porpra. Aquest cel és tan bell, tan exquisit, tan humil que, si fos d'en Bas Bofill, de bona gana el signaria!

Reincidència

Per segona vegada en aquestes darreres setmanes, el savi catedràtic de la Universitat de Barcelona, senyor Pere Bosch Gimpera, ha estat descobert fent unes excavacions nocturnes en una zona que no era de la seva propietat.

El fet ha produït la impressió que és de suposar en els medis prehistòrics i fins en els hel·lènics.

TEATRE COMIC
Companya Mexicana de Revistes
LUPE RIVAS CACHO

Tots els dies les 2 revistes de gran espectacle típicament mexicà

Zarapes, Castores y Rebozos

Tierra de sol y de romance

DEBUT avui dimarts, 3 de maig

Ens sembla que no és qüestió de badar...

Sembla qui hi va haver una gran discussió per decidir si de l'Associació de Teatre Amateur se n'havia de dir teatre amateur o d'aficionats.

Ens sembla que el veritable programa no està pas aquí: més aviat hauria d'ésser qüestió de saber si se'n pot dir teatre.

Ara que, ben mirat, si de l'Associació de Teatre Selecte se'n diu, com vostès veuen, *selecte*, els aficionats, o els amateurs es poden anomenar com vulguin.

El dia de la Festa del Treball, al Goya varen tenir la barrada de fer una obra titulada *Que trabaje Rita!*

Esperem que la C. N. T., la U. G. T., el B. O. C., la F. A. I. i la... (perdonin: se'ns han acabat les majúscules del calaix) prendran les represàlies del cas.

Segons llegirem, astorats, a la cartellera de «L'Opinió», diuen que a la tarda, al Romea, varen representar l'obra següent: *L'alegria de Cervera a cal Antiquari dels pingüins i l'escarbat bum bum*.

La campanya renovadora del Teatre del Proletariat comença a donar, com es pot veure, els seus fruits.

I ara que parlem del Teatre del Proletariat:

Es diu que el Palau de Projeccions encara no està en condicions de poder eixoplugar els avançadíssims teatrals i, per tant, el governador es nega a cedir-los-hi. Els motius són — sembla — que no és ben segur que s'ensorri a la primera representació.

Davant d'un cas així, totes les precaucions són poques.

No seria gens estrany que la senyora Lluïsa Rodríguez tornés a formar companyia.

Encara seria menys estrany que no en formés.

Mentrestant, podem assegurar que en qualsevol dels casos, no es tractarà d'una companyia d'assegurances.

3.000.000

BUSQUEN HEREU

S'ESTRENA

DEMÀ NIT

Teatre Cafalà Romea
Companyia VILA-DAVI

TEATRE NOU
GRAN COMPANYIA LIRICA
SAUS DE CABALLÉ
Primer actor i director
PEDRO SEGURA

Tots els dies el gran èxit de la sèrie: *Quinteto i Pascual Gu llen*, música del mestre Calafé

Carita de Emperadora

Més de 150 representacions a Madrid
Parella de ball: **Hermanas Ortega**
Mestre de guitarra: **Pepito Hurtado**

A primers d'agost farà divuit anys que va començar la guerra europea.

Un film per a tothom
El Pilluclo

per
JACKIE COOPER

dirigit per
FRED NIBLO

Dimercres estrena al
TIVOLI

REDACCIÓ: Carrer de Casanova, 212
ADMINISTRACIÓ: Rda. de St. Pere, 3